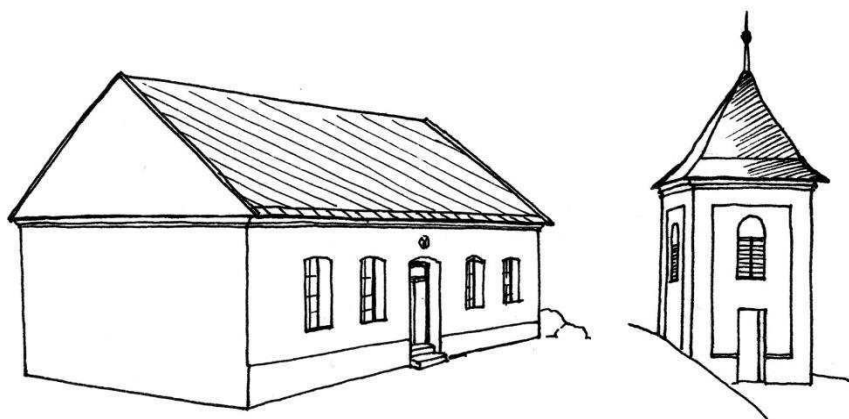

4/2014

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK
SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Kateřina Rybáriková
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Marta Vařílková

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evagent.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Marta Židková, faráři
kurátor: Miroslav Maňák, past. pracovnice: Jana Kašparová

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2014 (XVI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

Blíží se Velikonoce

Blíží se Velikonoce a my znovu uslyšíme evangelium, že přes všechno zlé a neradostné nabízí se nám naděje. „Jak krásné jsou kroky těch, kteří roznášejí radostnou zvěst o spáse,“ zpívá se v Händelově Mesiáši citát z epístoly Římanům. Jak krásné jsou kroky žen, které nechávají hrob hrobem, už tam nemají co pohledávat - a s bázní i s velikou radostí běží oznamovat tu skvělou novinu, že ani smrt, ani hrob lásku Kristovu nemůže zrušit.

Jen si představte ty dvě Marie, jak peláší od hrobu, k učedníkům, k lidem, předat tu úžasnou zprávu, sdělit ten průhled k věčnosti, rozzářit v lidech nové světlo. Na začátku měly důvod být zarmoucené, ale teď pádí a vyskají nadšením a už chápou, už Ježíše potkávají a slyší jeho slovo a padají před ním na zem, šťastné jak malé děti, šťastné jak děti božího království. To je obrat vzkříšení, to je zdroj energie, z něhož můžeme čerpat víru, lásku i naději.

Jistě, intrikáni budou dál intrikovat, uplácet a klamat. Okupační armády budou zas ještě zabírat území a vydávat to za bratrskou pomoc. Mocní budou dál hájit své pozice, spoléhat na zbraně a odstraňovat nepohodlné. Člověk bude dál truchlit pro své milé, plakat nad nespravedlnostmi světa; budeme dál pečovat o památku svých blízkých, zachovávat si pěkné vzpomínky. Dál budeme zápasit o paměť a svědomí lidstva.

Ale to se změnilo - že ve světle Kristova vzkříšení už nemusíme žít ani umírat bez naděje. Díky andělské zvěsti víme, že nejde jen o paměť, jen o správné zhodnocení minulosti, ale víme, že budoucnost je nám otevřená, že můžeme pro ni pracovat, že dílo boží lásky se neztratí, že Kristus jde před námi a nový věk se děje a bude dít. Jak říká písnička: „Kdo v životě miluje, u Boha zvítězil.“ Tak se můžeme radovat, sami i se svými blízkými, živými i zemřelými: smysl života je v lásce boží.

Štěpán Hájek

BYLO

Seniorátní presbyterní konference

Letošní presbyterní konference pořádaná seniorátním výborem se letos konala dne 8. března 2014 v sále Václava Pokorného sboru Brno I, za účasti přes 50 presbyterů skoro ze všech sborů. Jejím tématem byl aktuální problém: budoucí samofinancování církve. Po zahájení v 9 hodin bratr senior Jiří Gruber měl úvodní referát. Údaje, které nedávno jednotlivé sbory brněnského seniorátu dodaly v rámci dotazníku synodní rady, zpracoval do několika tabulek, které se zabývaly preferencí jednotlivých sborů ke strategii využití restitucí. Dále porovnávaly potřeby kazatelů v jednotlivých sborech a schopnost sborů své kazatele platit. Údaje se týkaly současného stavu v roce 2013 a výhledu do roku 2023.

Podle situace jednotlivých sborů a jejich polohy byly sbory seniorátu rozděleny do pěti oblastí: jih, střed, sever, oblast a brněnské sbory. Presbyteři rozdělení podle oblastí diskutovali o situaci svých sborů a způsobech řešení situace. Před obědem zástupci oblastí přednesli své závěry v plénu. Většina mimobrněnských sborů bude schopna si jednoho kazatele zaplatit, jinde sousední sbory budou muset sdílet společného kazatele, nebo budou mít kazatele jenom na částečný úvazek. Brněnské sbory užijí své kazatele a budou moci i pomáhat slabším sborům. Tato pomoc by však měla být řízena seniorátním výborem, aby byla efektivně využita na projekty, které mají perspektivu.

Odpolední část byla věnována dopadům nového občanského zákoníku na život sborů. Sestra Olga Navrátilová z kanceláře synodní rady nám rozdala svůj materiál nazvaný „Velmi stručný průvodce začínajícího faráře právní džunglí“, komentovala důležité změny a odpovídala na četné dotazy. Živá diskuse skončila až před 15. hodinou.

Přechod od jistých plateb státu k samofinancování nebude bezbolestný. Je proto velmi dobře, že se vedení i jednotlivé sbory zamýšlejí nad těmito otázkami. Díky tomu věřím, že se ČCE s novou situací vyrovná a bude vzkvétat.

Jan Franců

Masopustní neděle v Blahoslavově domě

Nikdy jsem nevnímal masopustní neděli jako nějaký zvláštní den. Ano, je pravda, že každá neděle má být pro křesťana zvláštním dnem posvěceným od Boha a taky se ji tak snažím vnímat. Proč by však měla být zrovna masopustní neděle něčím jiná? Letos tomu tak bylo... A nebylo to tím, že byl nebývale krásný a prosluněný den. Bylo to setkáním, které jsem mohl prožít v Blahoslavově domě.

Vše začalo, jak se sluší a patří, bohoslužbou, které jsem se však nemohl zúčastnit, neboť jsem doprovázel na varhany v Židenicích. Přišel jsem tedy až na oběd. Ten měl formu jakéhosi švédského stolu, na jehož přípravě se podíleli všichni zúčastnění tím, že přinesli kus dobré krmě z vlastní kuchyně. Výsledkem byla bohatá tabule, kde bylo dost jídla pro všechny, až nás Saša musela pobízet, abychom si přidávali a naplnili tak podstatu lidové představy masopustu - mastnou bradu.

Po obědě jsme pokračovali v rozhovoru a sestra farářka Hauserová pro nás měla připraveno povídání o masopustní neděli, po kterém následoval seznamovací program. Je zajímavé, kolik toho člověk neví o lidech, které celkem pravidelně potkává v kostele.

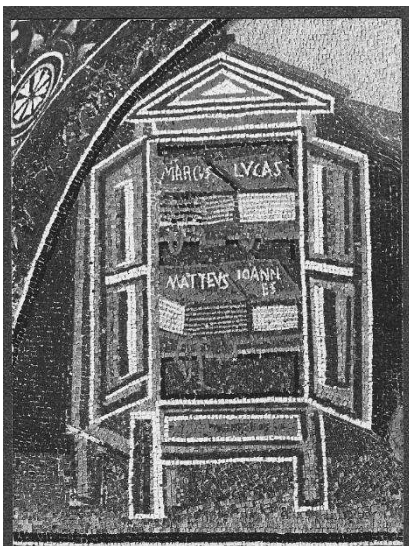
Vrcholem sborového dne bylo hudebně-divadelní představení Jonáš, jehož autorem je bratr Igor Osvald. Toto představení se v Blahoslavově domě hrálo již před několika lety, letošní verze však byla zcela přepracovaná. Do přípravy se aktivně zapojilo mnoho lidí ze zdejšího sboru i mimo něj, od dětí z nedělní školy až po faráře. Výsledkem bylo představení takřka profesionální úrovně, které sklídilo nadšený potlesk publika.

Letošní masopustní neděle pro mě byla zkrátka jiná než všechny předešlé.

Ondřej Maňák

Chvála ženy statečné

Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly. Srdce jejího muže na ni spoléhá a nepostrádá kořist. Prokazuje mu jen dobro a žádné zlo po celý svůj život. Stará se o vlnu a o len, pracuje s chutí vlastníma rukama. Podobna obchodním lodím zdaleka přiváží svůj chléb. Ještě za noci vstává dát potravu svému domu a příkazy služkám. Vyhledne si pole a získá je, z ovoce svých rukou vysází vinici. Bedra si opáže silou a posílí své paže. Okusí, jak je dobré její podnikání. Její svítilna nehasne ani v noci. Vztahuje ruce po přeslenu, svými prsty se chápe vřeten. Dlaň má otevřenou pro utištěného a ruce vztahuje k ubožáků. Nebojí se o svůj dům, když sněží, celý její dům je oblečen do dvojího šatu. Zhotovuje si přikrývky. Z jemného plátna a šarlatu je její oděv.

Uznáván je v branách její manžel, když zasedá se staršími země. Zhotovuje plátno na prodej a pásy dodává kupci. Síla a důstojnost je jejím šatem, s úsměvem hledí vstříc přistíhám dnům. Její ústa promlouvají moudře, na jazyku mívá vlídné naučení. Pozorně sleduje chod svého domu a chleba lenosti nejl. Její synové povstávají a blahorečí jí, též její manžel ji chválí: „Statečně si vedly mnohé dcery, ale ty je všechny předčíš.“ Klamavá je líbeznost, pomíjivá krása; žena, jež se bojí Hospodina, dojde chvály. Dejte jí z ovoce jejích rukou, ať ji chválí v branách její činy!

Samotný závěr knihy Přísloví představuje krásnou a umně sestavenou básnickou chválu. Jedná se o akrostych, zvláštní literární útvar, který je strukturovaný podle pořadí písmen v abecedě. Každý verš básně tedy začíná na jedno písmeno hebrejské abecedy podle jejich pořadí v ní. Tuto literární formu můžeme v Bibli najít na více místech, zejména v knize žalmů je její výskyt četný, zdaleka ne vždy však jde o celou abecedu. Takovým mistrovským kouskem je například Ž 119 nebo právě Chvála ženy statečné. Vstupní verš bývá často citován na svatbách nebo na svatebních oznámeních, čemuž neznáme důvod: je snad nevěsta statečná tím, že hodlá vstoupit do manželství? Nebo tím, že do něj hodlá vstoupit právě s tímto konkrétním ženichem? Nebo se chtějí budoucí novomanželé nechat inspirovat manželstvím, které báseň popisuje? Nevím. Báseň však dle mého názoru neoslavuje ženu a její statečnost, ale mnohem spíše ženu a její přičinlivost nebo pracovitost. Je zvláštním vhladem do dobového života v židovské domácnosti i svědectvím o míře odpovědnosti, kterou za její chod mohla v ideálním případě nést ideální

žena. Chvála ženy statečné má své místo v židovské sobotní liturgii - je to text, jímž ctí otec rodiny svou ženu po návratu domů ze synagogy, než zasedne k prostřenému stolu. Básni se také říká „Píseň písní ženy v domácnosti“. S nadsázkou může skutečně působit jako další díl této biblické knihy o lásce - jako kapitola „jak to bylo po svatbě“. Podobná je jí i těžkostmi, které působí při čtení a výkladu.

Text básně lze rozdělit na 3 části. První dvě (v. 10-18 a v. 19-29) jsou popisem ideální ženy a v některých motivech se navzájem opakují nebo vyvažují. Závěrečná coda (v. 30-31) opakuje klíčové slovo „chvála“. Ta je vlastním smyslem a účelem této básně.

Několik málo poznámek k jednotlivým veršům:

v. 10: Řečnická otázka jako by pochybovala o možnosti najít takovou ženu, báseň ale mluví o ženě vdané, tedy o té, která byla nalezena. Př 18,22 možnost najít ženu potvrzuje, ale jen jako Boží dar.

v. 11-12: Manžel stojí v básni v pozadí. Jeho důvěra ve vlastní ženu je tak velká, že klidně zasedá v branách (v. 23) a veškerou odpovědnost za chod domácnosti ponechává na ní. Promluví jen jednou (v. 29), a to ke chvále své ženy.

v. 14: Nejspíš se jedná o obrazné vyjádření ženina obchodování s dováženým zbožím, mořeplavba a námořní obchod byly jinak záležitostí Fénicičanů, Židé se jim nevěnovali.

v. 23: Manžel je uznáván za to, co fakticky vykonává žena. Jeho okolí snad nabylo dojmu, že on sám musí být velmi schopný, když jeho domácnost tak skvěle funguje. Ženě jsou svěřeny činnosti, které obvykle vykonává muž.

v. 30-31: Po chvále z úst rodinných příslušníků vyzývá autor ke chvále i ženino okolí a čtenáře. Bázeň před Hospodinem, která je dalším z důvodů ke chvále, je v knize Přísloví často zároveň synonymem pro moudrost.

Jak báseň pochopit jako celek? Jedná se snad o popis konkrétní ženy? Nebo o instrukce pro mladé ženy do jejich budoucího manželství? Mám za to, že ne. Chvála ženy statečné je mnohem spíš básnickým portrétem ideální ženy (žijící v ideálním manželství a ideální společnosti) nebo ještě lépe básni o personifikované Moudrosti, jejímž symbolem je často právě moudrá žena. Tato žena - Moudrost se v knize Přísloví objevuje často, v 9. kapitole například jako dívka na vdávání, která zve do svého domu. V závěru celé knihy se pak znovu objevuje jako ctěná žena, která je dokonalou paní svého domu a ozdobou svého muže.

Na starou židovskou otázku, kde Moudrost přebývá, zda-li ne u Hospodina, odpovídá básnický závěr celé knihy jasně: Moudrost není vznešený a vzdálený ideál pro zasvěcené, je to laskavá a spolehlivá družka těch, kdo se rozhodli kráčet po jejích cestách. Jejím domovem je náš svět.

Z NOVÉHO ZPĚVNÍKU

Z písní připravovaných pro nový zpěvník tentokrát přinášíme úpravu německé písně Nun danket alle Gott. Její text napsal německý luterský farář Martin Rinckart jako modlitbu; bylo to v době bojů a morových epidemií za Třicetileté války, a sice v roce 1637, ve kterém pochoval svou ženu a jako jediný působící farář ve městě také více než 4000 dalších zemřelých. Spolu s melodií, která rovněž pochází od něj, byl pak text vydán ve zpěvníku Johanna Crügera v roce 1647. Píseň se v Německu stala jednou z nejznámějších duchovních písní všech dob. Ve stávajícím EZ ji máme pod číslem 177, ale novým textem ji nyní opatřil Míla Esterle.

Martin Horák

Své díky pojd'me vzdát

Nun danket alle Gott

J.Crüger

1. Svě dí - ky pojd'me vzdát Bo - hu mi - lo - sti - vé - mu
za vše, co da - ro - val ke spá - se li - du své - mu. S mat - ka-mi v lás-ce

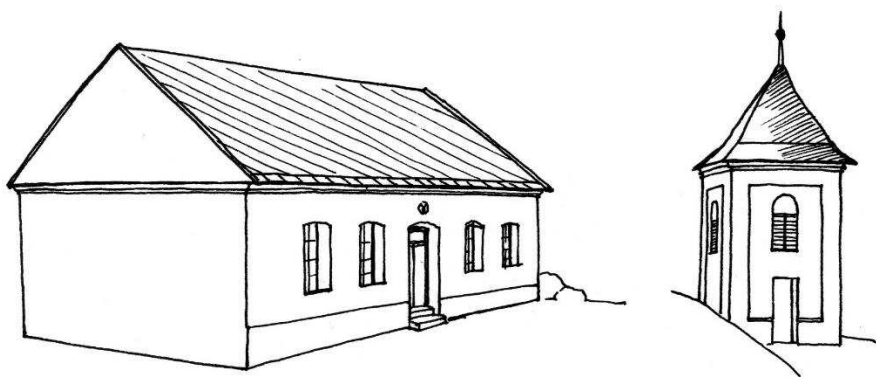
bděl, ve ví - ře s ot - ci stál, v zá - pa-sech, v ne-sná - zích svou věrnost za-cho - val.

2. Prosíme, Pane náš, svou láskou zůstaň s námi,
radostí, pokojem veď naše počínání.
Ať svatou pravdu tvou vždy chceme poznávat
a v bázní s pokorou se po tvé vůli ptát.
3. Buď Bohu chvála, čest, Stvořiteli věčnému,
Synu i Duchu též, k nám v moci poslanému.
Od věků panují v jednotě spojení,
lidem otvírají naději spasení.

M.Esterle

Modlitebna v Násedlovicích

Násedlovice jsou malá obec vzdálená asi pět kilometrů od Ždánic. Tamní evangelíci původně patřili do tehdejšího velikého reformovaného sboru v Kloboukách u Brna. Celý sbor po vzniku ČSR přešel do sloučené ČCE. Násedlovičtí v 19. století usilovali i s některými evangelíky z blízkých obcí o samostatný sbor, ale to se nepovedlo. Tamní evangelíci ale nelenili. Už v roce 1857 si zřídili hřbitov, kazatelská stanice je známá od roku 1908, tehdy patřila ke klobouckému sboru, ale už dříve si postavili v roce 1878 na hlavní silnici zvonici se dvěma zvony a zakrátko naproti zvonici si vybudovali modlitebnu.

V sousedních Dambořicích vznikla kazatelská stanice už v roce 1888 a v roce 1946 filiální sbor, který se stal farním sborem v roce 1956 a k němu byly přifařeny Násedlovice. Už v roce 1947 si tamní bratři a sestry povolali svého prvního kazatele, bratra Františka Lutovského, správce evangelického učňovského domova v Táboře. Působil tam jako diakon, vikář a farář 19 roků. Od roku 1966 sloužil v Dambořicích, a tedy i v Násedlovicích bratr farář František Hanák.

Pamatuji si, že za jeho působení se konala ve 2. polovině 60. let minulého století v Násedlovicích dobře zvládnutá, pro malou obec značně náročná seniorátní školka mládeže. Ke stému výročí posvěcení modlitebny proběhla v kazatelské stanici slavnost, při této příležitosti byl hostem bratr synodní senior Pavel Smetana. Před tímto výročím místní bratři a sestry modlitebnu opravili a již dříve zde přistavěli místnost pro vyučování dětí, mládež a biblické hodiny. Kazatelská stanice se podílela také na sjezdu rodáků v roce 1955. Tehdy začalo sbližování katolíků a evangelíků, které vedlo k ekumenickým setkáváním.

Známe i rodová jména pracovníků sboru a kurátorů jako Kratochvíl, Bartošek, Pučálka... Nyní je od roku 1975 farářkou obou částí sboru sestra Jana Gruberová. Věříme, že činnost sboru v Dambořicích i Násedlovicích bude zdárně pokračovat.

Jiří Novák

Proč je tu náš sbor: služba potřebným

1. Je součástí svědectví našeho sboru to, že pomáháme potřebným? Jak se to projevuje v praxi?

Brno I

Skupina pro křesťanskou službu systematicky organizuje a vykonává návštěvy potřebných. Sbor zajišťuje pravidelný nákup potravin pro lidi bez domova, kteří žádají o hmotnou pomoc ve farní kanceláři. (Vzhledem k umístění sborové budovy ve středu města často navštěvují sborovou kancelář lidé bez domova s žádostí o pomoc - peníze nedáváme, ale každý si může odnést něco k jídlu, jako např. chleba, potravinovou konzervu apod.)

Brno II

Služba potřebným je vnímána jako organická součást života sboru. Je zahrnuta především v přímluvných modlitbách, práci odboru Křesťanské služby a ve formě charitativních sbírek, které mají charakter solidární (uvnitř církve), podpůrný (pro akce a organizace vně církve) a pomoci při přírodních katastrofách.

Je třeba zdůraznit, že práce odboru Křesťanské služby zajišťuje zásadní a ničím nenahraditelnou komunikaci s těmi členy sboru, kteří v důsledku zejména zdravotní indispozice se již dále pravidelného sborového života účastnit nemohou. V některých případech jde i o skutečnou fyzickou pomoc (nákupy, doprovod k lékaři, apod.).

Brno-Husovice

Za pomoc potřebným pokládáme konání bohoslužeb v Domě důstojného stáří, aktivity křesťanské služby (navštěvování, pomoc v domácnosti, u lékaře či na úřadech), a také pořádání akcí, z nichž jde výtěžek sbírky na dobročinný účel.

Brno-Židenice

Sbor má uzavřenou partnerskou smlouvu se střediskem Diakonie, pastorační pracovnice Jana Kašparová je koordinátorkou programu „Návštěvy proti samotě“, do kterého se zapojili tři členové sboru.

2. Spolupracujeme v našem okolí (v obci, městě, městské části, regionu) s nějakým necírkevním sociálním zařízením, občanským sdružením, apod.?

Brno I

Sbírkami při Hudebních nešporech v Červeném kostele podporujeme o.s. Handicap Brno, o.s. Gabriela - Hospic sv. Alžběty, o.s. Naděje v Brně.

Brno II

Jako významnou součást těchto aktivit sbor vnímá spolupráci s Diakonií ČCE (středisko na ulici Hrnčířská, které patří pod naši gesci, střediska brněnského seniorátu, částečně středisko Vsetín). Rovněž spolupracuje i s několika státními organizacemi (DS Kociánka, DS Tišnov, CSS Brno). Někteří členové sboru se pak angažují osobně v různých podpůrných programech (DS, onkologie, hospic).

Brno-Husovice

Jsme spolupracujícím sborem brněnského střediska Diakonie. Finančně podporujeme střediska Brno a Klobouky. Další možnosti spolupráce vidíme v dobrovolnických programech, již nyní pomáhá několik našich dobrovolníků. Někteří další naši členové pracují v Hospicu sv. Alžběty. Spolupracujeme s necírkevními organizacemi YMCA a Sokol Brno 1.

Brno-Židenice

Podporujeme občanské sdružení Ester.

3. Jakou část rozpočtu našeho sboru věnujeme na dobročinné účely a pomoc potřebným?

Brno I

Na sbírkách pro dobročinné účely a pomoc potřebným bylo vybráno 178 748 Kč. Do seniorátního fondu solidarity bylo odvedeno 15 000 Kč. Sboru Strmilov byl poskytnut dar na opravu oken 20 000 Kč.

Brno II

Sbírky jsou dobrovolné a jdou mimo přímý rozpočet sboru, který dosud do svých plánovaných výdajů tyto položky přímo nezahrnoval. Zahrnoval je ale nepřímo, neboť počet sbírek pro hospodaření sboru je o tyto sbírky v rozpočtu v minulém období systematicky ponižován. Úroveň obětavosti při mimořádných sbírkách je 150 až 250 tisíc Kč za rok.

Brno-Husovice

V roce 2012 jsme věnovali na dobročinné účely 13% rozpočtu (včetně celocírkevních sbírek).

Brno-Židenice

Na dobrovolné sbírky jsme v roce 2013 odeslali 51 tisíc Kč, tj. v průměru 17 tis. Kč.

odpovědi staršovstev

Ladislav Velen ze Žerotína (1579 - 1638) I. část

Žerotínové, původně rodina nevýznamných moravských rytířů, získala v 15. století svými vojenskými službami značné bohatství a později i takový vliv, že se stala jednou z předních rodin v českém království. Jan, praděd Ladislava Veleny, povýšený do panského stavu, byl oddaným zastáncem a spolubojovníkem krále Jiřího z Poděbrad i jeho nástupců. Později získal Strážnici jako základ svého panství, které potom jeho potomci dále rozšiřovali. Měl šest synů, všichni zdědili podnikavost a odvahu po otci, a tak svými vojenskými akcemi dál zvyšovali význam rodu.

Ladislav Velen pocházel z Břeclavi, kde počátkem 17. století Žerotínové vlastnili už značné území s několika obcemi, dvory a zámek v Břeclavi. Otec Velenův, věrný odkazu svých předků, sloužil za tureckých válek moravským stavům jako velitel hájící zemské hranice. Funkci vykonával tak odpovědně, že často pro ni obětoval i část svého jmění. V občanském životě stál vždy rozhodně na straně Jednoty bratrské, v době pronásledování ji za všech okolností hájil a podporoval. Byl jedním ze zakladatelů a stálých mecenášů ivančické bratrské školy. Velmi se přátelil s biskupem Janem Blahoslavem, kterého rád navštěvoval nebo zval na své statky. O jeho hlubokém sociálním citění svědčí jeho zachovalá závěť, ve které prosí, aby nikdo z jeho dědiců neutiskoval poddané. Také matka Ladislava Veleny byla neobyčejná žena, která před smrtí vyzývala syna, aby si nezakládal na bohatství a radovánkách, ale zvykal si na těžký život. Dětství Ladislava Veleny, přes značné bohatství, nebylo šťastné, brzy se stal sirotkem. Otce ztratil ve svých třech letech a matku o osm let později. Starost o něj převzal jeho bezdětný strýc, který svědomitě přejal dosavadní způsob výchovy rodičů.

Ladislav Velen se začal vzdělávat v mladém věku, nejdříve na nižší bratrské škole v Lipníku a pak na městské škole ve Vídni, aby se naučil německy. Studoval rád, s horlivostí pro nové poznatky. Jako mladičký šlechtic známého moravského rodu byl vždy v cizině doprovázen skupinkou mladých přátel Žerotínů i s několika služebníky, kteří mu byli stále plně k dispozici. Ve 12 letech vídeňskou školu ukončil a nastoupil na francouzskou městskou akademii ve Štrasburku, preferovanou nekatolickou šlechtou Evropy. Starostí poručníka bylo vždy umožnit jeho svěřenci to nejlepší vzdělání v Evropě, což pro příslušníky Jednoty tehdy znamenalo jednoznačné učení kalvínské. Ze Štrasburku byl Velen poslán na universitu do Basileje. Za pobytu ve Švýcarsku se seznámil i s Kalvínovým pokračovatelem Theodorem Bezou, se kterým ho později spojilo, i přes značný věkový rozdíl, vzájemné přátelství. Studia ukončil na universitě

v Heidelbergu. Tu cílevědomě budoval sám kurfiřt falcký jako tehdy jediné středisko kalvínské vzdělanosti v Německu. Tak se stal Heidelberg střediskem studentů význačných evropských rodů, kteří se tady poznávali a uzavírali přátelství, důležitá pro budoucnost Evropy. Naproti tomu sepětí university s dvorem kurfiřtským umožňovalo Ladislavu Velenovi pobývat často také u dvora falckých kurfiřtů, kde byl s radostí vítán. Falcký dvůr se totiž živě zajímal o kalvinisty z jiných zemí, při čemž právě Jednota bratrská tu měla pro svou teologickou blízkost po léta mimořádné postavení. Poslední zemí, kterou měl ještě mladý Žerotín na studiích poznat, byla Itálie. Ačkoliv z dalšího jeho jednání je zřejmé, že tato země ho značně ovlivnila, o jeho pobytu nejsou žádné zprávy. Po 10 letech studií na různých školách v několika zemích se vrátil domů.

Měl ve své době to nejlepší vzdělání. Ovládal několik jazyků, kromě samozřejmě latiny a němčiny také francouzštinu a italštinu, ve kterých běžně korespondoval. Zdálo se však, že se stal jiným člověkem. Přestaly ho zajímat, tak jako dříve, náboženské otázky, hýbající tehdejší Evropou, a místo toho se začal plně věnovat problémům hospodářským. Měl k tomu vážný důvod. Jeho ohromný majetek zatěžovaly obrovské dluhy. Převzal proto správu svých statků do svých rukou a jeho hospodaření přineslo brzy výraznou změnu. To mu umožnilo začít zvelebovat své panství. Přestavoval své zámky, zakládal nové stavby, hospodářské dvory. K tomu ovšem potřeboval schopné řemeslníky a řadu umělců, které zval k sobě a zaměstnával na svém panství. Za své sídlo si zvolil Moravskou Třebovou (na obrázku). Ta se stala později střediskem jeho rušného společenského života, tak jak jej poznal v Itálii. Ačkoliv sám zůstal přesvědčeným členem Jednoty (vliv jeho kalvínské výchovy z mládí se neztratil), rád k sobě zval své sousedy, přátele, i katolíky, mezi něž počítal i kardinála Ditrichštejna. Byl známý svou mírností k lidem jiného přesvědčení. Pod jeho ochranou na příklad žili v Břeclavi novokřtenci. V době vzájemného nepřátelství mezi církvemi měl pochopení pro starosti katolíků a snažil se je mírnit. Přes své bohatství nepřestal udržovat se svými poddanými přátelský vztah. Trval na vzdělání jejich dětí a finančně je podporoval. Za to si ho lidé vážili a měli ho rádi. Ti mu to později, v jeho nejtěžších dobách, i po mnoha létech opláceli pomocí. Naproti tomu mu blízcí přátelé vytýkali unáhlenost a někdy až neústupnou prudkost při prosazování jeho nerozvážných rozhodnutí.

Ladislav Hájek

Použitá literatura: František Hrubý: Ladislav Velen ze Žerotína

Ilustrace: portrét Ladislava Veleny a průčelí zámku v Moravské Třebové

Nakladatelství Mlýn

Jak vznikají knížky

Úplně obecně to říct nedovedu, tak napíšu hlavně o tom, jak vznikají knížky ve Mlýně (s nadějí, že u konkurence to nebude o mnoho jiné).

Autor

Začněme autory. Rozdělil bych je pracovně do dvou skupin: na ty, kteří mají co říct a o jejichž myšlenky by čtenáři opravdu neměli přijít, a na ty zbývající. Rukopisy zpravidla sepisují lidé z obou skupin. Je samozřejmě pár jedinců, kteří by měli co říct a měli by být čteni, ale jaksi po tom netouží, a i kdyby, nemají na psaní dost času (chtějí-li, aby výsledné dílo obstálo kupříkladu i před kritickým pohledem recenzentů). O druhé skupině autorů netvrdím, že nemají co říct: ale je to tak, že každá knížka chce určitou dobu a určité publikum, a zrovna to já tedy neumím zaručit.

Samostatnou kapitolou jsou autoři zahraniční. Nakolik jejich dílo zaujme, záleží také na překladatelích: aby vystihli, oč autorovi šlo, a přitom aby se to dalo číst (to jest aby to šlo dohromady s češtinou a nedělalo to dojem, že s vámi mluví počítačový překladač). Překladatel Rudolf Pellar odpověděl na otázku, zda umí perfektně anglicky, že ne, protože to umí málokterý Angličan; překladatel do češtiny že by měl umět hlavně dobře česky. Tady se může vznik knížky na delší dobu zaseknout (jeho spolupřekladatelka, Luba Pellarová, říkala, že dobrý překlad, ten se musí, milánkové, vysedět!). Jednoho dne je rukopis na světě a (přes všelijaké redakční úpravy) putuje do sazby.

Sazba a tisk

Pokud jste byli v Kralicích nebo třeba v nějakém muzeu knihtisku - tak takhle už se dnes opravdu netiskne. Sazeči se kdysi učili krásné řemeslo, ale dnes to vypadá jinak, už jen sedí u počítače (ale práce je s tím pořád dost). Chtěl jsem vydat druhé vydání knížky z roku 2002 a dozvěděl jsem se, že i tehdejší technologie už dnes, po dvanácti letech, skončila v muzeu.

Jestli vás to zajímá, samotný tisk a vazba trvá zpravidla tak tři týdny. Tiskáren je po vlastech českých (i jinde) hodně a některé z nich se pravidelně ozývají, jestli by nebyla nějaká práce. Což souvisí i s tím, že dvanáct let stará technologie už patří do muzea a po čertech drahý stroj, na kterém se provozovala, tam pomalu může taky... Pak vám napíší nebo zavolají, ať si přijedete pro knížky. Tak to uděláte a přijde další fáze: knížka je na světě, co teď s ní?

Prodej

Vydat knížku je dost snadné, můžete to udělat i sami (přijde vás to na pár desítek tisíc korun, záleží na rozsahu a nákladu). Pár výtisků dáte autorovi, pár povinně do knihoven, ale co s tím zbytkem? Čímž se vracím k úvodní poznámce o autorech: některá díla, byť hodnotná, prostě neprodáte. U vědeckých publikací to řeší granty (knížka je pak díky tomu levná nebo zadarmo). U ostatních je to tak, že je máte na půdě či v garáži.

Tomu odpovídá výše nákladu. Na konci 70. let minulého století pravil tehdejší ředitel Kalichu Luděk Brož, že v českém evangelickém světě si každou knížku (z Kalichu) koupí tak 600 lidí, jen výjimečně víc. Pravil každou, jenže Kalich tehdy vydával čtyři knížky ročně. Řekl bych, že jsme dnes, když přibýlo nakladatelů, aspoň o 200 kusů níž - tedy až na naprosté výjimky: ve Mlýně drží rekord tituly Bible nespada z nebe a Apoštolské vyznání a dobře se drží takřka cokoli od Jiřího Mrázka.

Za kolik se bude knížka prodávat? To se spočítají náklady na tisk a vazbu, sazbu, korektury, případně autorský honorář (ten bývá věru neveliký), připočítá se odměna pro překladatele a někdy ještě náklady na dopravu či reklamu (tu moc nevedu). Výsledné číslo vynásobte dvěma, vydělte počtem výtisků a máte to. To násobení dvěma je kvůli prodejčům: třeba distribuční firmy (dodávající knížky do knihkupectví) si z ceny odkrojí něco přes 50 procent (z toho 15 % ovšem odvedou na DPH). Kdyby braly míň, zůstalo by míň i knihkupcům; a kdyby zůstalo knihkupcům hodně málo, nejspíš by knížku ani nevzali do prodeje nebo by se krčila někde vzadu, kde ji nikdo nenajde. Nemusíte na to přistupovat, to se ví, a můžete knížky zatím nechat na půdě; ale přijde vás to draž.

Že by se o evangelickou produkci knihkupectví zrovna rvala, to nepozoruju. Na knižních veletrzích se u evangelických stánků zastavují zejména evangelíci a pak pár křesťanů jiných denominací a tu a tam ještě někdo. Jsou však adresy, kde určitě pořídíte: skoro všechno najdete v Kalichu, dost toho je v obchodech Karmelitánského nakladatelství, v Bráně a Olivě a občas ještě někde. (A samozřejmě na stránkách jednotlivých vydavatelství.)

Chcete-li se živit jako nakladatelé, musíte k ceně ještě trochu přirazit. Já to nedělám, protože se živím jinak; stačí mně, když prodaná knížka vydělá na tu následující. Je nás víc, kdo to tak děláme. Ale žít by se z toho takhle rozhodně nedalo a po jiných nakladatelstvích nic podobného nemůžu žádat.

Kam s ní?

Farář B. B. Bašus kdysi pravil, jak je dobře, že si od nás přátelé půjčují knížky a nevracejí je, protože kdyby je vraceli, kam bychom to všechno dávali?

Tak vás na závěr prosím (i za konkurenci, třeba Kalich, Emanu a Susu): kupujte si knížky, ať zas můžeme něco vydat. Přečtěte si je a půjčte je někomu; bude-li vám přát štěstí, třeba už vám je nevrátí.

Jan Keřkovský

NOVOZÁKONNÍ APOKRYFY

Příběhy apoštolů I

V prvních třech číslech letošního Setkávání jsme si pověděli alespoň něco o neznámých evangeliích, zvláště to, že právě tyto texty, které nebyly přijaty do biblického kánonu, vycházejí z ústní tradice. Jsou podkladem pro některá dogmata, a to určitě mariánská. Někdy je nám vytýkáno, že i evangelia byla do sepsání předávána také ústní tradicí, a je to pravda.

Tentokrát si povíme některé zajímavosti z Příběhů apoštolů. Mohou být ze druhého až třetího století po Kristu, snad i z pozdější doby. Jsou to překlady z řečtiny, latiny a koptštiny. Co jsme si obecně pověděli v předešlých člancích, platí v podstatě i o Příbězích apoštolů. Mnohá vyprávění jsou neskutečná, zvláště všelijaké zázraky, uzdravování, kříšení mrtvých, řeč zvířat, což odpovídá dnešnímu pojetí velmi oblíbených knih (např. Harry Potter), filmů, televizních pořadů, stejně jako tomu bylo u podobných příhod před staletími. Stejně tak jako nekanonická evangelia mají nějakou souvislost s kanonickými, tak nekanonické apoštolské příběhy mají něco málo společného s kanonickými Skutky apoštolů a dopisy. Sbory je ve svých počátcích rády četly. Jen velmi zhruba se dotkneme Skutků Petrových a Pavlových, Ondřejových, Janových, Tomášových, Vyprávění o zesnutí Panny Marie i některých listů.

Skutky Petrovy začínají vlastně Pavlovým odchodem do Španělska. Římský sbor se s ním loučil shromážděním s večeří Páně. „*Pak podali Pavlovi oběť chleba a vody, aby on po modlitbě každému z toho podal*“ (Skutky Pt 46). Je zvláštní, že při VP neužívají víno, ale vodu. Dodnes některé církve a sbory nepřijímají víno, ale třeba vinný mošt. Např. adventisté sedmého dne, kteří mají slib naprostého zdržování se alkoholu, nebo tam, kde byly v rámci církve nebo sboru abstinentské spolky, např. před lety v Javorníku nad Veličkou, kde farář Stehlík úspěšně zápasil s alkoholismem v kraji. V tomto příběhu také čteme: „... *bili se do prsou*...“, a je zde i o líbání nohou Pavlovi: „*Velký zástup žen se modlil, padal na kolena...líbal jeho nohy*...“. Líbání nohou bylo praktikováno dříve u papežů.

Po Pavlově odchodu se v Římě objevil Šimon (mág, kouzelník), známe jej už ze Sk 8. kap., když chtěl v Samaří od Petra a Jana koupit za peníze moc Ducha svatého (to je i v apokryfech). Z toho je slovo simonie - získávání a udílení duchovních hodností za peníze a prodej odpustků. Onen muž rozvrátil celý římský sbor, mnozí odpadli a jiní se dokonce se ptali, zda to není Kristus? V těch dnech tam připlul apoštol Petr. V Římě se odehrálo několik zázračných příběhů, včetně mluvících zvířat a nemluviřat, je tam řeč o pannách Páně (objevují se opět v ŘKC). Ukazuje se, že ke křesťanům patří mnozí významní lidé včetně senátora Marcelia. O něm se píše, jak chtěl očistit svůj dům od Šimonových

stop: „Vzal jsem vodu..., vykropil celý svůj dům... (Skutky Pt 66). Šimon měl být posedlý démony, mimo jiné ukradl sošku satyra (zobrazovaného se ztopořeným penisem) a všelijak zápasil s Petrem. Jeden den prohlásil, že odletí vzhůru k Bohu. Petr viděl tuto podívanou a na jeho zásah se Šimon zřítíl (tento příběh je v několika obměnách). Apoštol Petr měl kázat pohlavní zdrženlivost, ženy dokonce odcházely od manželů, ti se zase obrátili na krále Agripu, jinde na Nera, že způsobil smrt Šimona, a tak byl Petr odsouzen a ukřižován pro bezbožnost. Po svém zatčení odevzdal římské biskupství svému žákovi Linosovi. Ve svědectví Jana Malaly je popsán i Petrův vzhled, který inspiroval po věky umělce. „Svatý Petr byl stařec nepřiliš vysoký, s pleší na přední straně hlavy, s krátkými vlasy, měl úplně šedivou hlavu a bradu, světlou pleť, byl bledý a měl tmavé oči, hustý vous, dlouhý nos, srostlé obočí, seděl zpříma, byl rozumný, vznětlivý...” (Svědectví Jana Malaly 256)

V příštím čísle Setkávání, pokud se to podaří, se aspoň trochu seznámíme s apokryfními Skutky Pavlovými, Ondřejovými a Janovými.

Jiří Novák

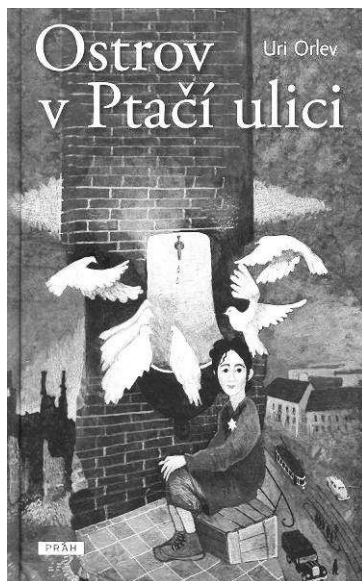
KNIHA

Ostrov v Ptačí ulici

Izraelský spisovatel Uri Orlev dostal za svou knihu *Ostrov v Ptačí ulici* v roce 1966 Cenu Hanse Christiana Andersena. Jeho kniha byla také zfilmována a přeložena do šestatřiceti jazyků a v loňském roce vyšla také česky v nakladatelství Práh. Přeložila ji Lenka Bukovská. Ilustrace uvnitř knihy jsou dílem Ory Eitan. Dnes bych vás chtěla na ni upozornit.

Uri Orlev často beseduje se svými čtenáři a někdy se ho ptají, proč píše pro děti a mládež a ne pro dospělé. Odpovídá jim: „Dětem můžete dát právě v knihách tu naději - všechno je ještě před nimi, všechno je v životě možné. V knihách pro dospělé je spousta zoufalství, odcizení a smutku, a o tom já psát nechci.“ Už jako třináctiletý židovský chlapec si zapsal v roce 1944 tento verš: K tobě, naději, vztahuji své paže. Uri Orlev, polský Žid, prožil své dětství ve varšavském ghettu jen s matkou a mladším bratrem. Otec lékař totiž odešel hned

na začátku války jako důstojník polské armády na ruskou frontu. Když bylo Urimu dvanáct let, nacisté mu v roce 1943 zavraždili matku. Spolu se svým bratrem dokázal několik měsíců přežívat bez rodičů ve varšavském ghettu, než byl odvezen do koncentračního tábora Bergen-Belsen. Nedlouho po osvobození odjel do Palestiny, kde dosud se svou ženou žije. Stát Izrael vznikl až v roce

1948. V Palestině začal psát knihy pro děti. Dnes je autorem třiceti knih, ta nejslavnější z nich je *Ostrov v Ptačí ulici*.

Stejně zvědavý jako Uri Orlev je i hlavní hrdina jeho knížky inspirované Robinsonem Crusoe. Jedenáctiletý Alex přežívá úplně sám v troskách varšavského ghetta, zničeného po potlačení židovského povstání. Ghetto bylo obehnané zdí a vypadalo jako město duchů, jen tu a tam byly továrny, v nichž dělníci pracovali zadarmo pro okupanty a vyráběli třeba vojenské ponožky, kartáče nebo provazy. Vedle továren byly domy, kde dělníci bydleli i se svými dětmi. Jednoho dne však nacisti nařídili, že děti už tam bydlet nesmějí. Alex bydlel s tatínkem v činžovním domě, který patřil továrně vyrábějící provazy pro německou armádu. Brzy ráno odcházel tatínek do práce a Alex se ukryl na půdě nebo ho táta schovával dole ve sklepě, v bunkru. Někdy ho provedl tajnými otvory probouranými ve zdech a ukryl ho v továrním skladišti. Skladník Baruch ho učil vázat uzly na provazech a povídal si s ním o všem možném. Ale jednoho dne to skončilo, byla šťára a selekce. Ukázalo se, že se tam ukrývá více dětí.

Baruch měl plán, že se Alex ukryje v polorozbořeném domě, na který padla na začátku války bomba. Zaleze do škvíry a tam počká na tatínka, i kdyby měl čekat půl roku. Rozbořený dům se vlastně příliš neliší od opuštěného ostrova. Alex tam čeká, ale dny plynou a tatínek se nevrací. Alex si už není jistý, jestli se ho vůbec dočká. Celé měsíce Alex bloudí po prázdných domech ghetta, aby našel něco k jídlu. Z okolních domů si bere, co potřebuje, přesně jako Robinson získával všechno potřebné z vraků jiných lodí. Výpravy jsou to dobrodružné, do nezažatých domů bez lidí, kde zůstalo všechno netknuté a kde Němci zakazovali zamykat dveře, aby si mohli kdykoliv cokoliv vzít. Samozřejmě to taky láká zloděje ze strany Poláků, protože za války se dá všechno zpeněžit. Alex se tady setká s lidmi, kteří se před Němci skrývají. Všichni hledají něco k jídlu. Alex má bílou myšku, která se jmenuje Snížek. Ze svého úkrytu může malým otvorem sledovat svět na druhé straně, protože rozbořený dům stojí blízko zdi táhnoucí se kolem vyhlazeného ghetta. Otvorem Alex pozoruje lidi, kteří nejsou uvězněni, přestože i oni musejí žít pod krutou nadvládou okupantů. Vidí i děti, jak jdou ráno do školy, jsou téměř na dosah a přesto strašně vzdálené. Alex žije jakoby na pustém ostrově, ještě že mu Snížek dělá společnost. Alex má naději, protože čeká na tatínka.

Mezinárodní cenu Hanse Christiana Andersena získal Uri Orlev jako jediný Izraelec s odůvodněním, že jeho literární styl je nesentimentální, plný humoru a schopný vyjádřit mnohé málo slovy. *Ostrov v Ptačí ulici* ukazuje, jak mohou děti bez hořkosti přežít hrůzné časy. Kniha se v Itálii, USA a v Německu prodává ve stotisícových reedicích, v některých zemích je to dokonce povinná četba. Vloni v červnu byl dvaosmdesátiletý spisovatel v Praze při příležitosti českého vydání jeho slavné knihy. Besedoval také s dětmi na Praze 6, které jeho knihu už četly, a pokaždé, když Uri Orlev odpovídal na jejich dotazy, tak mu zatleskaly. Byl tím mile překvapen a řekl, že v jiných zemích nebývá odezva tak srdečná.

Nedejte se odradit tím, že *Ostrov v Ptačí ulici* je psán pro děti a mládež. I dospělého čtenáře obohatí.

Eva Šimková

Kavárnička v dubnu

- 2.4. Sestra Věra Doleželová připomene tři významné osobnosti z našeho sboru Brno I.
- 9.4. Volný program
- 16.4. O architektu Dušanu Jurkovičovi nám poví sestra Věra Bednářová
- 23.4. Konzervatoř
- 30.4. Těšíme se na vyprávění bratra faráře Jana Pokorného

Tradiční jarní autokarový zájezd na Jihlavsko

Termín: sobota 26. dubna 2014

Trasa a program: Brno-Rosice-Náměšť n.Osl.-Třebíč-Okříšky-Brtnice (prohlídka města a návštěva Muzea architekta Josefa Hoffmana) Jihlava (návštěva evangelického sboru, prohlídka města). Zpět do Brna po dálnici.

Přihlášky: se zaplacením jízdného 150,- Kč u sestry Olgy Markové ve sboru na Lidické (Blahoslavův dům) a při setkání v Kavárničce každou středu v 15 hodin na Opletalově 6 do konce března.

Autobus bude odjíždět v 8.00 hodin od Blahoslavova domu na Lidické.

Zve odbor Křesťanské služby při 2. sboru ČCE Brno.

DÍKY A PROSBY

Pane Bože, děkujeme ti za mír a klid zbraní v naší zemi. V poslední době si to uvědomujeme zejména při sledování situace na Ukrajině. Jsme zděšení, jak snadno může střet zájmů vyústit v touhu zabíjet. Kdo jsou ti střelci, mířící bez zábran svědomí do hlav svých spoluobčanů jako by to byly figurky na šachovnici?

Prosíme, dej, abychom se nedostali do podobných situací a jako prevenci mírni náš hněv vůči bližním už v samotném zárodku. Dej ať jsme šiřiteli smíru a pokoje. Prosíme tě za schopnost větší vlídnosti a laskavosti ve vztazích doma i na veřejnosti.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti za blížící se Velikonoce. Dej nám prosím tě poznat smysl své oběti a následně osvobozující sílu tvého vzkříšení. Slíbil, že tato vnitřní síla bude dána všem, kteří se k tobě přihlásí už za pozemského života a rozhodnou se tě následovat. Prosíme, dej nám osobně poznat, jak to máme zrealizovat. Amen.

Modlitba ze sboru Brno -Židenice z neděle 2. března 2014

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1.4. Irena Tokošová	50 let
6.4. Věra Přikrylová	83 let
6.4. Ivana Skotnicová	40 let
8.4. Květoslava Vágnerová	86 let
10.4. Eliška Dočkalová	75 let
10.4. Eva Přikrylová	80 let
11.4. Miloš Matula	60 let
13.4. Silvie Hanychová	20 let
13.4. Eva Langerová	77 let
14.4. Pavel Sypták	71 let
17.4. Jana Seberová	50 let
20.4. Irena Dočkalová	50 let
20.4. Miloš Sedlo	73 let
22.4. Květoslava Vondráčková	78 let
23.4. Marie Wittichová	72 let
24.4. Jan Fleischer	79 let
25.4. Simona Valešová	40 let
26.4. Ivana Janáčková	73 let
27.4. Lucie Čermáková Šerá	30 let

Brno II

2.4. Eva Pašková	77 let
2.4. Květa Dufková	70 let
3.4. Marie Pavlíková	93 let
4.4. Charlotte Szotkowská	75 let
5.4. Věra Sochová	84 let
6.4. Jaroslav Nedbálek	73 let
7.4. Lubomír Ryšavý	88 let
7.4. Emilie Petrgalovičová	78 let
8.4. Eliška Haklová	77 let
9.4. Zdeňka Burešová	75 let
13.4. Hana Bůžková	80 let
13.4. Václav Janda	70 let
15.4. Alena Homolková	60 let
16.4. Jiřina Kuchařová	71 let
16.4. Marie Nedbálková	71 let
17.4. Radomil Krais	83 let
18.4. Jan Deutscher	30 let
19.4. Blažena Kadlecová	82 let
20.4. Josefa Spáčilová	89 let
22.4. Hana Synková	71 let
23.4. Vlastislav Vondrouš	72 let
26.4. Jaroslav Veselský	83 let
29.4. Věra Freiburgerová	94 let
29.4. Oldřich Svoboda	72 let
30.4. Maxmilián Osvald	90 let

Rozloučili jsme se:

8.3. Lydie Rezáčová, nar. 1925

ŽIJÍ MEZI NÁMI

Josef Veselý - 100 let

Přestože poslední léta mluvíme v souvislosti s narozeninami bratra faráře Josefa Veselého o permanentním jubileu, letošní rok je přece jen výjimečný. Na tu třetí číslici, která přibyla k označení jeho věku, se člověk dívá už spíš nevěřicně - není až tak samozřejmá a obvyklá. V neděli 9. března při bohoslužbách v Betlémském kostele jsme měli příležitost osobně pográtulovat bratru farářům k jeho stým narozeninám, k životnímu jubileu, které si obrazně tak trochu přisvojují všichni, kteří mohli pobývat alespoň chvíli v jeho blízkosti, alespoň chvíli z té dlouhé doby, po kterou předává svému okolí evangelium - k těm blízkým počítáme samozřejmě i náš sbor.

Po studiu bohosloví v Praze, Edinburgu a Paříži zahájil bratr farář svou kazatelskou a pastýřskou službu 1. září 1938 v tehdy ještě nerozděleném brněnském sboru jako vikář pod vedením faráře Viktora Hájka, ordinován byl 20. listopadu 1938 v Blahoslavově domě seniorem Jadrníčkem.

Jedinečnou, neopakovatelnou atmosféru shromáždění umocnila skutečnost, že bratr farář vystoupil poprvé v brněnském sboru oficiálně na kazatelnu 4. července 1938 právě v Betlémském kostele. Tento rok (2014) napsal pro nás kázání k verši, který slyšíme pravidelně každou neděli: „Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.“ (Ř 1,7). Kázání přednesla sestra farářka Olga Tydlitátová ze stejné kazatelny, ze

které bratr farář kázal před 76 lety.

Poté, co bratr farář Josef Veselý odsloužil v brněnském sboru 138 bohoslužeb, odešel na začátku roku 1941 do jilemnického sboru, který spravoval 40 let až do roku 1981, kdy se manželé Veselí přestěhovali do Brna - zdaleka ovšem nejen na odpočinek. Ve společenství sboru jsme se s nimi mohli potkávat a s vděčností přijímat jejich službu i samotnou přítomnost (s paní farářovou Milenou Veselou jsme se pravidelně vídali až do konce roku 2010). Bratr farář byl aktivně zapojený ve staršovstvu sboru, vypomáhal nadále jako kazatel a při sborových setkáváních, vedl např. dlouholetý cyklus vzdělávání a mnohokrát vystoupil s přednáškami, ve kterých nám přibližoval evangelium. A i dnes můžeme stále v církevním tisku sledovat úvahy, rozборы, ponaučení a výklady pevně stojící na biblických základech - všechno zažité a ověřené dlouholetou aktivní službou v církvi - tak dlouholetou, jaké se málokomu jinému zatím dostalo.

Upřímně blahopřejeme bratru farářovi k jeho jedinečnému životnímu jubileu, prožíváme tyto okamžiky spolu s ním a s jeho nejbližšími s radostí a velkou pokorou, že se můžeme ve sborovém společenství účastnit takových výjimečných setkání, jako v neděli 9. března - ve společenství, kde jsou mezi účastníky doslova a do písmene stoleté rozdíly. Jsme vděční Pánu Bohu, že nám dopřává takových společných radostí a vyprošujeme pro bratra faráře Josefa Veselého požehnání a Boží ochranu do dalších let. A k tomu samozřejmě odpovídající zdraví a životní sílu pro něho a pro jeho blízké.

Po proneseném blahopřání v čase sborových ohlášek se bratr farář obrátil ke shromáždění zvučným hlasem bez využití zesilovacího zařízení bezprostředními slovy, která předkládáme bez stylistických úprav tak, jak byla

přesně přepsána ze zvukového záznamu. Kdo zná projev bratra faráře, může si v těchto větách živě představit typickou dikci jeho řeči nepostrádající prvky strohého humoru a důrazu na to důležité. A kdo nezná, ať využije příští příležitosti k setkání.

Slova poděkování bratra faráře za blahopřání a pozornosti, které se mu od shromáždění dostalo, se nepodařilo zachytit na zvukový záznam, ten začíná až těmito slovy:

"...A začínal jsem právě v Brně, pak jsem si odskočil jenom na 40 let do sboru jilemnického do Krkonoš a poté jako penzista, jako důchodce jsem se opět vrátil i se svou ženou do Brna. Takže jsem toho moc nepocestoval. 40 let jsem byl na jednom místě, posléze jsem byl rád, že mne nevyhodili, protože tehdy se to ještě nežádalo, aby se sbor vyjádřil, zdali svého starého dlouholetého faráře ještě chce, nebo už nechce. Tedy, tak mě chtěli a já jsem jim to oplácel tím, že jsem dlouhá léta každý rok přijímal od jilemnického sboru pozvání, abych jim přijel kázat. A tak obyčejně v červnu roku toho každého jsem přijel do Jilemnice setkat se se svými starými posluchači. No a potom během těch let jsem sledoval, jak těch posluchačů, těch starších, ubývá, ale jedno mne přitom potěšilo. Já jsem si trošku domýšlivě myslel, že až odejdu, že to přece jenom bude znamenat jakousi ránu pro ten sbor, dokonce jsem si myslel ještě něco horšího - ale co jsem zjistil? Dneska když tam přijedu, tak zjistím: Já většinu toho sboru nepoznám, protože jsou to už mladí lidé, mladé rodiny. A tak mám takovou radost, že vidím, jak neobyčejně Pán Ježíš přidává, přidává k těm svým původním dvěma, třem nové a další. A že tedy církev a ty sbory, že to není nějaký náhodný jev v dějinách republiky tady a v dějinách církve, ale že je to dílo, za kterým stojí Bůh - on chce, aby evangelium jeho bylo tady kázáno. Proto jeden z apoštolů to řekl, že to dílo nepomine. Brány pekelné je nepřemohou. ...Tak...a myslím, že...už jsem dostal pokyn, abych přestal mluvit ...(pan farář je upozorňován rodinou, že již dlouho mluví ...pozn. VM) ...tak tedy, já tady učiním tomu náhlý konec. Jsem rád, že jste přišli a vyslechli jste si moje ta poslední slova toho kázání - ještě zase dneska bych je napsal nějak jinak, zajisté - no a i tak, myslel jsem si, když jsem byl požádán o to, že povím něco, co každý každou neděli slýchá: "Milost vám a pokoj". Tak jsem si řekl: bude to užitečné, sám sobě jsem si připomněl, jak ta Boží amnestie v Ježíši Kristu má takovou slaboučkou odezvu v prezidentské amnestii a jak je dobré tedy, abychom jeden na druhého se dívali jako na amnestované. Mnozí amnestovaní přijali tu amnestii taky od prezidenta - možná jsou někteří takoví mezi námi, ale ostatní všichni jsme zahrnuti do té veliké amnestie Ježíše Krista, který trpěl a zemřel za nás, aby nikdo se neodsuzoval, nemá na to právo už. Opuštění Kristovo je platné, platí pro každého. Jestli si někdo o sobě myslí, že snad zůstává nějak stát mimo toho všeho, tedy to se rozhodně mýlí, Pán Ježíš zahrnul všechny hříšníky do jednoho houfu, do své církve a přijímá do té své církve, jak jsem už naznačil, nové a nové adepty, členy svého duchovního těla. Bratři a sestry, děkuju znovu ještě za trpělivost se mnou, kterou máte v této chvíli."

Václav Matoulek

Ty víš také, že si občas vzpomeneme - na ty, kteří umírají hladem...

(aneb březnová - postní - bohoslužba v klubu Desert 9. 3. 2014)

Březnová večerní bohoslužba v klubu Desert, v pořadí již sedmdesátá druhá, proběhla v poněkud netradičním duchu. Ne že by číslo 72 volalo po zvláštních změnách či oslavách nebo že by postní období bylo důvodem k narušení zaběhnutého řádu. Netradiční byl však host - resp. jeho organizační požadavky.

Ivana Hloužková, jedna z nejuznávanějších hereček brněnské divadelní scény, spěchala (kam jinam než) na zkoušku do Husy na provázku. S omluvným úsměvem proto elegantně předběhla modlitbu i kázání Štěpána Hájka a sama se chopila Bible, aby přečetla: „*Vy jste sůl země... vy jste světlo světa...*“. A pak už se jen skromně, ale jiskřivě usmívala a střízlivě, krátce (přece spěcháme...), ale přitom velmi zajímavě a zábavně (přece jsem tu pro vás...) odpovídala na Štěpánovy otázky. „*Nemám ráda slovo úspěch... Dva Radoky? Ano, to jsem získala... ale to je ocenění pro celé divadlo, ne jen pro mě... je to společná radost. No, ano, za Maryšu - na tu velmi ráda vzpomínám... ne, naučit se nářečí nebylo pracné... pracná byla spolupráce s Morávkem - to byl trochu šok. Ale já ho mám ráda, dokáže z herce vytáhnout i to, co herec sám neví, že v něm je... Druhého Radoka mám za Tichého Tarzana. Ano, býti mužem rozhodně těžké je. Obzvláště - tímto mužem. Je velmi těžké dostat se mu do duše. Studovala jsem Miroslava Tichého hodně. Byl s ním natočen film, podle kterého jsem se učila jeho - ženská - gesta. To, jak se gestem vyjadřoval, to byla poezie. Nejtěžší bylo mluvení... Nicméně jednou jsem po představení zaslechla na svůj účet: ‚Na to, jak byl ten chlap starý, hrál úžasně‘. A teď? Teď zkusíme Amadea. Ale s filmem to nemá nic společného - leda jména. Přijďte, bude to krásná inscenace.*“ A pak si s lítostí povzdechla, že nemůže zůstat déle, omluvila se za změny v obvyklém pořádku, kvapně se rozloučila a odběhla kamsi do víru divadelního světa. A diváci se za ní ohlíželi, celí spokojení, jak je to krátké povídání s Ivanou Hloužkovou příjemně naladilo.

Poté se slova ujal Štěpán s kázáním na Lukášovu 6. kapitolu - tedy tu o ovoci, podle kterého se pozná strom (tedy člověk). „*Měli jsme jabloň, jejíž jablka hnila zevnitř, ještě na stromě. Ten strom byl špatný, žádná jeho jablka se jíst nedala. A pak máme jinou jabloň, jejíž jablka jsou zdravá, nádherná, ten strom rodí dobře.*“ Ale on i ten strom, jak Štěpán zdůrazňoval, který nese shnilé ovoce, někdy krásně kvete a i tím ovocem zdravého stromu někdy lezou červi. „*Všichni neseme v sobě obojí potenci, k dobru i ke zlu. Dvojí poklad, dvojí bohatství, a teď jde o to, odkud bereme, čemu dáváme přednost... Činit, co říká Ježíš - v tom to vězí, v tom má být naše užitečnost. Žehnejte těm, kteří vás proklínají. Modlete se za ty, kteří vám ubližují... Půjčujte, dávejte. Buďte milosrdní... Nesudte, nezavrhujte. Odpouštějte. Nebudte pyšní... To je to dobré. Amen.*“

Hudební doprovod zprostředkovala swingově-popová kapela Hawaii Swing Society, která pomocí prověřených hitů typu „How Deep Is Your Love“, „Mr.

Sandan" či „Lemon Tree" navodila příjemnou, pohodovou atmosféru, a dovolila tak publiku mezi jednotlivými částmi programu vydechnout a v rytmu známých melodií utéct od vlastního rozjímání.

A na závěr bohoslužeb modlitba. Hluboká a tak trochu postně sklíčená: „...Ty víš také, že si občas vzpomeneme - na ty, kteří umírají hladem, kteří nemají střechu nad hlavou, kteří tvrdě pracují za obživu na jeden den... Prosíme, a to je možná to jediné, co můžeme dělat - ať aspoň neplýtváme. Ať žijeme skromně. Ať se umíme podělit. Ať se nestáváme tupými a cynickými... Prosíme, hladové nasyť!"

Příští bohoslužba v klubu Desert proběhne 13. dubna. Jejím hostem bude Jaromír Klimek, zahraje hudební uskupení Těleso.

Lucie Prejzová

ZE SBORU BRNO - ŽIDENICE

Události roku 1968

byly tématem setkání sboru, které se uskutečnilo 28. února t.r. Námět si přála starší mládež, která se v našem sboru vždy v úterý večer pravidelně schází a projevila přání se o této významné události v moderních dějinách více dozvědět. Sešli se tedy mladí spolu s pamětníky, kteří si dokázali vzpomenout na konkrétní události z Brna a okolí. Do problému nás uvedl pozvaný host - Mgr. Tomáš Dvořák Ph.D působící v historickém ústavu Masarykovy univerzity na Filosofické fakultě. V úvodu jsme se dozvěděli, jak se postupně transformovalo komunistické myšlení od poválečného spontánního vzestupu až k diktatuře. Mnozí členové KSČ prohlédli záhy rozpor mezi teorií a realitou, nicméně se báli a stali se loajálními. Řada lidí měla navíc osobní zkušenost s postihy a bezprávím, které komunisté používali k dosažení svých cílů (vzpomeňme na násilné zakládání JZD, smyšlené monstrprocesy v padesátých letech aj.), takže mizela odvaha ke kritice, natož pak k organizovanému odboji.

To, že mohlo dojít k „Pražskému jaru“, způsobila krize ve vedení strany, odvolání Novotného z funkce předsedy ÚV KSČ a jeho nahrazení dynamickým Alexandrem Dubčekem. V té době vznikl též pojem socialismus s lidskou tváří, což mělo vyjádřit očistu stávajícího totalitního diktátorského systému a jeho přeměnu, dnešní terminologii řečeno, na pluralitní společnost. Toto obrodné myšlení se vzápětí projevilo na diskusních fórech, při projevech v médiích, uvolněním cestovních formalit aj. (Tak zvané Pražské jaro bylo později ze strany Moskvy hodnoceno jako „Brežněvovo podcenění krizové situace, která se projevila svedením vůdců a celkovým nebezpečným oslabením moci KSČ“). A jak to bylo dál? To my starší pamatujeme a mladší se na to mohou zeptat svých rodičů... Přišel 21. srpen a vpád armád Varšavského paktu v čele s ruskými tanky a obrněnými vozidly na naše území, údajně nás zachránit od probíhající

kontrarevoluce (nedávno zemřelý Vasil Bilak popíral až do smrti svůj podpis na zvacím dopise, ačkoliv tam prý prokazatelně byl) Prý si politologové ještě dnes kladou otázku, do jaké míry o pokus o reformu KSČ usilovala většinová společnost nebo zda to byla záležitost pouhých elit či mladší generace nepoznamenané válkou, která toužila po západním způsobu života.

V debatě, která následovala, jsme vzpomněli na tíživou atmosféru té doby a ztráty na životech nevinných lidí, kteří až na výjimky zůstali v zapomnění. Konstatovali jsme, že v postoji vůči okupantům panovala mezi lidmi jednota. Pár účastníků večera vzpomnělo na osobní prožívání vstupu Rusů na naše území a komplikace, které jim to bezprostředně přineslo. Opomněli jsme přečíst písemnou vzpomínku, kterou zaslala nemocná sestra H. Nedbalová, a tak ji uvádím nyní. Jako čerstvá maturantka jela sestra H. Nedbalová poprvé na západ, a to na brigádu do církevního sanatoria do Francie. 21. srpen ji zastihl při cestě zpět v rychlíku Paříž - Praha, kde ve vlaku ohlásili, že Praha je obsazená ruskými vojsky a jízda končí. Cestujícím bylo doporučeno se vrátit do míst, odkud vyjeli. Jen malá část se rozhodla přibližovat se ku Praze, jak to půjde. Ty pak v Praze na hlavním nádraží čekali ruští vojáci, kteří je se samopaly v rukou doprovodili na chodník před nádraží. Naštěstí někdo zjistil, že z malého nádraží v Břevnově jezdí poslední vlaky. Nezbyvalo než se tam pěšky dopravit, a to přes okupované Václavské náměstí. Pro naši sestru s mnoha zavazadly by to celé bylo neřešitelné, nebýt přátelské pomoci neznámé paní, která si, dle hodnocení pisatelky, počínala jako anděl, a umožnila jí s několikerým přesedáním, po mnoha hodinách jízdy do Brna šťastně dojet.

V dalším vzpomínání jsme konstatovali, že solidaritu i vzájemnou vstřícnost po několika měsících v roce 1969 velmi oslabil tzv. normalizace. Příslušníci pracující inteligence byli na svých pracovištích předvoláváni před výbor KSČ a tam měli podpisem stvrdit souhlas s „nezbytností pomoci spřátelených armád“ (slovo okupace se stalo zakázaným). Mnoha lidem toto zranilo sebevědomí i sebeúctu, jestliže z obav ze ztráty zaměstnání jednali v rozporu se svým svědomím. Mnozí, kteří se nedali zlomit, byli vyloučeni ze strany, případně i ze zaměstnání, a museli léta vykonávat podřadnou práci.

V další rozpravě jsme vzpomněli i na postoj církve v tomto období a pozdější statečnost chartistů, kteří se nezalekli mnohdy krutých postihů. Politovali jsme naopak selhání mnoha lidí, kteří podlehli nátlaku a podepsali spolupráci s StB, a to žel i z řad členů církve i farářů.

Vzhledem k tomu, že se naše debata rozbíhala už příliš do široka a beseda trvala již více než dvě hodiny, rozhodli jsme se ji ukončit. Myslím, že jsme všichni rádi, že už žijeme v jiné době (i když současné události na Krymu i na celé Ukrajině svědčí o něčem jiném).

Jana Slámová

Brno I

Většina schůze byla věnována poslední přípravě sborového shromáždění 16. 3., při němž proběhly volby kazatelů a poloviny staršovstva. Byla schválena také stručná výroční zpráva, která bude při výročním shromáždění 30. 3. předložena společně s výsledky rozhovoru o samofinancování církve. Bratr farář informoval o přípravách na Muzejní noc a Noc kostelů. Staršovstvo přijalo novou členku sboru a souhlasilo s udělením svátosti křtu třem dětem a jednomu dospělému. Byla jmenována komise, která připraví novou pracovní náplň sborové sestry po skončení úvazku pastorační pracovnice v našem sboru. Bylo projednáno hospodaření v roce 2013 a rozpočet na rok 2014. Obojí bude předloženo ke schválení sborovému shromáždění 30. března. Stavební komise vede jednání se stavebním úřadem o podmínkách stavby nové fary na Pellicově.

Jiří Gruber

Brno II

Při březnové poradě čekala na staršovstvo sboru běžná agenda. Oba faráři poděkovali všem zúčastněným za pěkný průběh sborového dne na masopustní neděli (2. 3.). Mimo jiné byl potvrzen termín společného výletu s partnerským sborem ve Vídni (21. června), určen byl termín pro další rozhovor o finančních záležitostech sboru (30. března, 17 h) a připraveno jednání druhé části sborového shromáždění týkající se hospodářských a organizačních otázek (23. 3.).

Martin Horák

Brno - Židenice

Staršovstvo se na poslední schůzi svého volebního období zabývalo vedle běžné agendy především přípravou výročního sborového shromáždění (16. 3.), při kterém proběhne volba nového staršovstva. Dále jsme byli informováni o sestavování programu na letošní Noc kostelů (23. 5.) v našem sboru a probrali jsme předběžný program pro tradiční předprázdninovou sborovou neděli (15. 6.). - Již déle avizovaná výměna oken v kostele je naplánována na duben a další opravy budou následovat (vybudování parkovacího místa před farou, výměna a doplnění těles osvětlení ve sborovém sále i v klubovně, zateplení stropu modlitebny, dokončení oprav střechy na faře a jejího zateplení). Těší nás, že plánované opravy budeme schopni realizovat z vlastních prostředků bez nutnosti vzít si půjčku.

L. Švanda

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po - Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 14.4.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblická hodina

pro děti

19:00 příprava NŠ

19:00 modlitební setkání

Středa:

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi I.

16:00 konfirmandi II.

18:00 mládež

18:00 kurz Beta

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených
dveří 3. a 17.4.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola

11:00 setkání na faře

17:00 třicátníci 27.4.

Brno II

Po - Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 14.4.

18.30 konfirmační
pro dospělé 28.4.

Úterý:

18:30 Příprava nedělní
školy 22.4.

19.30 setkání střední
generace

Středa:

13:00 Diakonie 2., 16. 4.

14:00 biblické čtení DD
Kociánka 9., 14. 4.

18:00 biblická hodina

19:30 mládež

Čtvrtek:

16:00 vyučování dětí

16:00 konfirmandi

17:00 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka
5., 19. 4.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání

v Blahoslavově domě

18:30 Nešpor 13.4.

Brno - Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 10.4.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání na faře

18:00 Desert 13.4.

Brno - Židenice

Pondělí

16:00 biblická hodina pro děti
v Blansku

Úterý:

15:45 BH pro děti

19:00 DŽES - Židenické
setkání mladých lidí

Středa:

16:00 konfirmandi

19:00 biblická hodina
v Blansku

19:30 staršovstvo 9.4.

19:00 Zpěvy a modlitby
z Taizé 17.4.

Čtvrtek:

18:00 setkání ml.mládeže

19:00 biblická hodina

Pátek: 25.4.

19:00 - setkání sboru

Téma: „*Bůh vševědoucí aneb
„Strážné oko Tvůrce tvého
nespí ani nedřímá“ přednáší
bratr farář Jaroslav Vítek*“

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje
v modlitebně

18:30 pěv. sbor Chrapot

	Brno I	Brno II	Brno- Husovice	Brno - Židenice
6.4.	5. neděle postní BK Mária Uhlíková z CB ČK Mária Uhlíková z CB Rch Jiří Šimsa ČK 19:30 nešpory Olga Tydlitátová	BD Saša Hauserová Tiš 10:30 Martin Horák	Hu Štěpán Hájek <i>rodinné bohoslužby</i> 19:30 ČK nešpory Olga Tydlitátová	Žd Marta Židková, VP Bl Marta Židková, VP
13.4.	Květná neděle BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber, <i>křest</i>	BD Martin Horák Tiš 10:30 Saša Hauserová	Hu Štěpán Hájek, <i>Husovický dvorek</i>	Žd Marta Židková Bl Marta Židková <i>Brněnský ekumenický sbor zpívá Pašije podle Matouše</i>
16.4.				Bl 19:00 čtení pašijí, VP
17.4.	Zelený čtvrtek ČK 19:00 Olga Tydlitátová, VP	BD 19:00 Hauserová, Horák, VP	Hu 18:00 čtení pašijí	Žd 18:00 Pavel Kašpar, Marta Židková čtení pašijí, VP <i>Pěvecký sbor Chrapot</i>
18.4.	Velký pátek BK 9:00 Olga Tydlitátová, VP ČK 19:00 Olga Tydlitátová, VP Rch Olga Tydlitátová	BD 9:00 Saša Hauserová, VP Tiš 18:00 Saša Hauserová, VP BD 19:00 Martin Horák	Hu 19:00 Štěpán Hájek, VP	Žd 9:00 Pavel Kašpar, VP 17:00 Pavel Kašpar, VP <i>Bohoslužby přenášeny Českým rozhlasem Pěvecký sbor Chrapot</i>
19.4.	Bílá sobota	BD 20:00 Saša Hauserová		
20.4.	Neděle velikonoční BK Jiří Gruber, VP ČK Jiří Gruber, VP, <i>křest</i> Rch Jiří Gruber, VP	BD Martin Horák, VP Tiš 10:30 Saša Hauserová, VP	Hu Štěpán Hájek, VP Ma Štěpán Hájek, VP	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP <i>Pěvecký sbor Chrapot</i>
21.4.	Pondělí velikonoční BK 9:00 Jiří Šimsa			
27.4.	Neděle 1. po Velikonocích BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD Saša Hauserová Tiš 10:30 Martin Horák	Hu Štěpán Hájek, <i>Husovický dvorek</i>	Žd Marta Židková Bl Jan Asszonyi
	BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Kuř: Kuřim v 10:00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00